Глава XV.
ИЗБАВЛЕНИЕТО.

Реагирах бързо, но инките бяха още по-бързи. Обърнах се, за да изтичам за нашите копия, но бях спрян от предупредителния вик на Хари, който се беше обърнал светкавично при моето бързо движение. Обърнах се на време, просто за да видя как инките замахват с мощните си оръжия, а след това мятат напред копията, изстрелвайки ги от ръцете си.

Отскочих назад; нещо удари крака ми; бързо се наведох и сграбчих ремъка на копието, преди инката да е имал време да се съвземе и да го издърпа бързо от моя досег. Другият край беше завързан за кръста му; държах го, а, след като бързо погледнах към Хари, видях, че той е възприел същата като моята тактика.

След като видяха, че е невъзможно да избягат, те се втурнаха право срещу нас.

Борбата не продължи дълго. Единият се завтече към мен с наведена глава като атакуващ бик; аз леко отстъпих и го повалих с един удар. Той се изправи на крака, но през това време бях вдигнал копието и го бях приготвил за него.

Изчаках съвсем да се приближи, а след това го забих цялото в гърдите му. Глупакът буквално се наниза, мятайки се върху острия връх с животинска ярост. Падна по гръб, съвсем неподвижен, със забито в гърдите му копие, което стърчеше право нагоре.

Обърнах се към Хари И, въпреки своето положение, се усмихнах на това, което видях. Той стоеше с вдигната дясна ръка, с която държеше готово копието си. Левият му крак беше разположен добре и грациозно напред, а тялото му – наведено на една страна като класически копиехвъргач. А

на десет фута (3 м) пред него другият инка беше се проснал ничком на земята с ръце, смирено протегнати в няма молба за пощада.

- Какво да правя? – попита Хари. – Да го ударя ли?

- Можеш ли?

- Всъщност, не. Виж го, завалията – уплашен е до смърт. Но не можем да го пуснем.

Това беше сериозен въпрос. И милостта, и убийството бяха невъзможни. Накрая направихме компромис, като му вързахме ръцете и краката назад, използвайки за целта част от ремъка на едното копие, и като му запушихме устата. След това го занесохме зад голям скален блок на известно разстояние от скалната тераса и го скрихме в един тъмен ъгъл.

- Когато се върнем, ако изобщо се върнем, можем да го освободим – каза Хари.

- В такъв случай мисля, че няма много шансове за щастливо съществуване – отбелязах аз.

След това решихме да не губим повече време, защото не искахме вече никакви прекъсвания. Около петнайсет ценни минути загубихме да издърпаме копието, което бях забил в тялото на инката, но то се беше заклинило между две ребра и отказваше да излезе. Накрая се отказахме и хвърлихме тялото в езерото.

Греблата, копията и сала, който плуваше толкова близо до скалната тераса, че не се затруднихме да го извадим на брега – пренесохме след това в нашето скривалище, а накрая се захванахме с нашата риба.

Това беше задача за половин дузина мъже, но ние не смеехме да я оставим на скалната тераса, за да я одерем и нарежем. След едночасови усилия и мъки, които ни оставиха напълно изтощени, ние успяхме да я замъкнем зад един голям скален блок отляво на скалната тераса, но беше не-

възможно да я занесем до мястото, което бяхме избрали, тъй като до него можеше да се мине през един тесен процеп.

Единствените ножове, с които разполагахме, бяха остриетата на копията, но те вършеха работа както подобава и след още един час я бяхме одрали и почти нарязали. Тя беше месеста и вкусна. Ние открихме това при първа възможност, защото бяхме гладни като вълци. Дори не губихме време да се оплакваме за липсата на огън, тъй като доста дълго време бяхме живели на сухоежбина, че тази пълна противоположност беше много по-приятна, отколкото обратното.

Нарязахме я на ивици, доколкото можахме – тънки, и ги наредихме зад една скална тераса, място, поддържано хладно от водата, която беше на почти един фут отдолу.

- Ще издържи един месец – каза Хари. – А там, откъдето дойде, има още. И сега...

Разбрах и отговорих просто:

- Готов съм.

Не ни оставаше нищо друго, освен да извършим още няколко приготовления. Най-едрите парчета от рибата, които бяхме сложили настрана, сега завързахме заедно с помощта на един от допълнителните ремъци от копие и ги метнахме на гърбовете си. Скрихме греблата и сала и допълнителното копие колкото можахме най-добре.

След това, като се натъпкахме със сурова риба и с една последна солидна глътка от езерото, взехме по едно копие, и се впуснахме в търсене, по-обхватно от всяко, предприемано досега от Амадис от Гаула или от самия Дон Кихот. Дори Ергенът от Саламанка в най-плачевните ситуации не е представлявал толкова ужасна гледка за очите, каквато представлявахме ние. Носехме повече дрехи от инките, което най-много можеше да се каже за нас.

Ние дори не можехме да предположим в коя посока трябва да поемем; но тя беше определена от нас, след като открихме, че няма повече от два изхода от пещерата. Единият водеше през скални блокове и процепи към коридор, пълен с криволици и завои и осеян със скали, почти непроходим; другият беше този, от който дойдоха инките. Избрахме втория.

На петдесет фута (15 м) от пещерата се озовахме в мрак. Спрях за кратко.

- Хари, това е невъзможно. Не можем да си маркираме пътя.

- А какво да направим?

- Да донесем една от онези урни.

- Да бе! Веднага ще ни забележат, преди да сме тръгнали.

- Добре, нека ни забележат.

- Не. Ти искаш да се свърши всичко това. Знам го. Аз искам да намеря Дезире. И ние ще я намерим. След това, ако нищо още не ни остава, ще бъда с теб.

- Но аз не искам хиляда от тези зверове да ни нападнат в тъмнината. Ако те ще свършват с това, не ме е грижа.

- Бъди готов с копието си.

Дадох му обещанието си, така че продължих заедно с него. Не одобрявах това. В борбата аз мога да избегна опозоряването си, защото е необходимо; но защо трябва да я търсим, ако нищо не можем да спечелим? Така си мислех, но продължих заедно с Хари.

Както каза той, исках да се свърши всичко това. Това, от което се боях, беше отново да бъдем заловени от инките, които бяха невидими в тъмнината. Но този страх скоро изчезна, когато забелязах, че можем с лекота да виждаме на около тридесет-четиридесет фута (9-12 м) пред нас – достатъчно да бъдем предупредени в случай на атака.

Вълненото ни бельо и бархетните ни ризи висяха по нас на дрипи и парцали. Краката ни бяха боси и изранени и отекли. Лицата ни бяха покрити с гъста сплъстена брада. Ако един безпристрастен наблюдател ни поставеше рамо до рамо с инките, не знам кого би определил като по-ужасяваща гледка.

Не мисля, че някой от нас двамата разбираше крайно безразсъдната смелост, необходима за провеждането на тази експедиция. Коридорът беше открит и без препятствия и тъй като се оказа, че е единственият път към техния риболовен район, естествено беше да е много използван. Ако се вдигнеше тревога, не ни оставаше евентуален шанс.

Видяхме кралското жилище. Знаехме, че то беше на нивото на около четиридесет-петдесет фута (12-15 м) под повърхността на голямата пещера, в подножието на стълбище, което водеше до тунела към основата на колоната. Бях преброил деветдесет и шест стъпала, и ако им дадяхме височина средно по около шест инча (15 см), те представляваха разстояние от четирийсет и осем фута (14,5 м).

Колко далеч надолу ни бяха отнесли водовъртежът и захранващият го поток, не знаехме, но приблизително изчислихме сто фута (30 м). Това изчисление ни остави още петдесет фута (15 м) под нивото на кралското жилище.

Но скоро разбрахме, че сме сгрешили. Бяхме се придвижвали напред около четвърт час, може би, без инциденти, когато коридорът рязко свърши. Отдясно имаше неправилна криволичеща пътека, която изчезваше зад един ъгъл, почти преди да започне; отляво пък имаше широк и прав коридор, с леко нанагорнище. Ние поехме по него.

Бяхме изминали стотина ярда (около 100 м), когато видяхме пред себе си светлина. Предпазливостта беше безполезна; коридорът беше прав, без завои, и само късметът ни можеше да ни спаси да не ни открият. Ние решително про-

дължихме напред и скоро застанахме точно в кръга от светлината, която идваше от един апартамент, граничещ с коридора. Обаче това не беше този, който търсехме, и ние само му хвърлихме едно око, преди да свием вдясно, в един страничен коридор, като отново се озовахме на тъмно.

Скоро се появи друга светлина. Ние се приближихме. Тя идваше от врата, която водеше към едно жилище, 20 на 20 фута (6 X 6 м). То беше празно и ние влязохме.

Имаше две пламтящи урни, прикрепени над гранитно легло. Тук там из стаята имаше каменни столове. Стените бяха обсипани със златни точки до височина 4-5 фута (1,20-1,50 м).

Спряхме се за кратко, вторачено оглеждайки се около себе си.

- Прилича на... – прошепна Хари, а след това възкликна – Това е! Виж, оттук взехме блоковете от тази седалка!

Така беше. Бяхме в стаята, където държахме краля на инките в плен и където бяхме пленени и самите ние и Дезире.

- Тя каза, че нейната стая е отдясно на тази – прошепна Хари възбудено. – Какъв късмет! Ако само...

Той не довърши изречението, но аз разбрах неговия страх. И за мен нямаше съмнение; имах малка надежда, че ще открием Дезире и съжалявах заради Хари, че имахме такъв късмет.

Отново започнахме да претърсваме коридора. Малко по-нататък той се пресичаше под прав ъгъл от друг, който отиваше в двете посоки. Но отдясно нямаше нищо, освен тъмнина, и ние тръгнахме наляво, където, на известно разстояние пред нас можехме да видим светлина, явно излизаща от врата, подобна на тази, която току-що бяхме напуснали.

Вървяхме бързо, но ходилата ни не вдигаха почти никакъв шум, стъпвайки върху гранитния под. Все още не бяхме много предпазливи и чист късмет беше, че погледнах напред и открих нещо, което ме накара рязко и силно да дръпна Хари назад и да се прилепя към стената.

- Какво има? – прошепна той.

Без да издам звук, аз посочих с пръст мястото, където двама инки стояха в коридора пред нас, обърнати с лице към врата, от която не проникваше и лъч светлина. Те стояха съвсем неподвижни; като че ли все още бяхме неразкрити. Те бяха на около сто фута (30 м) от мястото, където стояхме.

- Тогава тя е тук! – прошепна Хари. – Те стоят на стража.

Аз кимнах; бях си помислил същото.

Нямаше време за губене; всеки момент можеха случайно да погледнат към нас и сигурно щяха да ни видят. Бързо и кратко прошепнах това на Хари. Той кимна.

В следващия миг напредвахме бавно и безшумно, прилепени до стената. Копията ни бяха в готовност, въпреки че не мислехме да ги използваме, защото един пропуск значеше вдигане на тревога.

“Дано е сама!”, си казвах наум, почти като молитва, когато единият от инките се обърна с лице точно към нас и се сепна от изненада. Ние се хвърлихме напред.

На пет-шест скока се озовахме пред тях, преди да имат време да осъзнаят опасността за тях и да я избегнат. Със свирепост, на която ни бяха научили самите инки, ги сграбчихме за гърлата и ги повалихме на пода.

Тогава нямаше време за любезности; имахме работа за вършене, и ние с по един смазващ удар в каменния под изцедихме животи им. Не се чу и звук. Те потрепнаха и останаха да лежат неподвижно; и тогава, поглеждайки по

посока на някакъв лек звук, който идваше от вратата, видяхме Дезире.

Тя беше застанала на вратата, гледайки ни с изражение на ужас, което аз не разбрах в първия момент; след това изведнъж разбрах, че след като ни беше видяла да изчезваме под повърхността на езерото след нашия скок от колоната, тя ни мислеше за мъртви.

- Bon Dieu! – възкликна тя с глух ужасен глас. – Не може да бъде! Вие идвате, messieurs?

- За теб – отговорих аз. – Ние сме, от плът и кръв, Дезире, въпреки че сме в лош вид. Дойдохме за теб.

- Пол! Хари, наистина ли сте вие?

Вяра се прокрадна в погледа й, но нищо повече, и тя стоеше, вторачила се с любопитство в нас. Хари скочи до нея; тя не се помръдна, когато той я прегърна.

- Сама ли си?

- Да.

- Добре. Ето, Хари... бързо! Помогни ми. Отмести се, Дезире.

Внесохме телата на двамата инки в стаята и ги оставихме в един ъгъл. След това аз изтичах и донесох копията, които бяхме захвърлили, когато нападнахме инките. Дезире стоеше непосредствено пред вратата, от вътрешната й страна, видимо полузамаяна.

- Ела – казах аз – нямаме време за губене. Ела!

- Къде? – тя не се помръдна.

- С нас. Не е ли достатъчно? Тук ли искаш да останеш?

Тя силно се ужаси.

- Не знаете... какво се случи. Исках да умра. Къде искате да ме заведете?

- Дезире – избухна Хари, – за Бога, ела! Да те носим ли искаш?

Той я сграбчи за ръката.

Тогава тя се раздвижи и, явно, мълчаливо се съгласи. Аз тръгнах начело, Хари зае ариергарда, с ръка върху раменете на Дезире. Тя изведнъж започна да говори, но аз рязко се обърнах с команда за тишина, и тя се подчини.

Стигнахме до ъгъла и завихме надясно, като се движехме възможно най-бързо и безшумно. Пред нас видяхме светлината от вратата на стаята, където бяхме пленен преди това.

Почти бяхме стигнали до нея, когато, на известно разстояние надолу по коридора, видях движещи се фигури. Светлината беше твърде слаба, но явно бяха много на брой.

Обърнах се с бърз жест към Хари и Дезире да ме последват и се втурнах напред към светлината и през вратата в стаята. Разкриването ни беше неизбежно, си помислих аз, във всеки случай, но беше по-добре да ги посрещнем на вратата на стаята, отколкото в открития коридор. Приготвихме копията си.

Но за голям късмет, не бяхме забелязани. Застанали в стаята от двете страни на вратата, невидими от коридора, ние чухме приближаващия се шум от много стъпки.

Те наближиха вратата и аз хвърлих поглед към Хари, посочвайки многозначително копието му. Той ми кимна с разбиране. Нека дойдат; няма да паднем пак живи в ръцете им.

Стъпките се чуваха пред самата врата; Стоях изопнат и нащрек, с копие в готовност, очаквайки връхлитане всеки момент. Тогава те отминаха съвсем и се отдалечиха по коридора, в посоката, откъдето дойдохме ние. Искаше ми се да видя броя им, но не посмях. Останахме неподвижни, докато отново не настъпи абсолютна тишина.

Тогава Дезире каза шепнешком:

- Безсмислено е; изгубени сме. Това беше кралят. Той отива в моята стая. След десет секунди ще бъде там и ще види, че съм изчезнала.

Трябваше да направим само едно нещо и ние не губихме време да го обсъждаме. Една бърза команда към Хари и ние се втурнахме от вратата надолу по коридора вляво, като всеки държеше Дезире за ръка. Но тя не се нуждаеше много от нашата помощ; присъствието на краля на инките сякаш й беше вдъхнало безграничен ужас и тя по-скоро летеше, а не тичаше между нас.

Достигнахме до завоя в коридора и точно насреща ни – светлината – първата, която бяхме видели по нашия път насам. Бях набелязал нашия маршрут в паметта си напълно отчетливо. Скоро се озовахме в широкия коридор с нанадолнище, което ни отведе едно ниво по-долу, и за още пет секунди стигнахме края му и започнахме последната отсечка.

На завоя Хари се спъна и се пльосна, повличайки Дезире, която падна на колене. Аз я вдигнах и той скочи на крака невредим.

Тя дишаше тежко. Хари беше изпуснал копието си при падането, и ние загубихме една ценна минута, докато го търсехме в тъмнината; накрая го намерихме – беше се плъзнало на около двадесет фута (6 м) напред. Отново се втурнахме напред.

В далечината пред нас се появи светлина, слаба, но безпогрешно различима – светлината от урните в пещерата, към която се бяхме запътили. Изведнъж Дезире залитна и щеше да падне, ако не бяха нашите подкрепящи ръце.

- Смелост! – казах задъхано. – Близо сме до края.

Тя се спря и се отпусна на земята.

- Безполезно е – изпъшка тя. – Ударих си глезена, когато паднах. Не мога да вървя повече. Оставете ме!

Хари и аз се наведохме с един порив, за да я вдигнем, и след като направихме това, тя припадна в ръцете ни. Тогава бяхме на не повече от сто фута (30 м) от целта си; ясно се виждаше как светлината от урните огрява широката скална тераса край езерото.

Изведнъж зад нас се чу звукът от много стъпки. Бързо се обърнах, но коридорът беше съвсем тъмен. Не можах да видя нищо. Звукът все повече се приближаваше; явно бяха много на брой и се приближаваха бързо. Аз се изправих и вдигнах копието си.

Хари сграбчи ръката ми.

- Не още! – извика той. – Да опитаме още веднъж; можем да го направим.

Той пъхна копието си в ръката ми и в следващия миг метна безжизненото тяло на Дезире на рамо и се заклатушка напред към пещерата. Последвах го, докато звукът от стъпки зад нас ставаше все по-силен и по-силен.

Наближихме края на коридора; стигнахме го; бяхме на скалната тераса. Дори и натоварен с Дезире, Хари вървеше толкова бързо, че ми беше трудно да се движа с него. Божията сила беше в него, което беше точно, защото той държеше в ръце тази богиня.

На скалната тераса, близо до брега, стояха двама инки. Те се обърнаха, когато наближихме, и се втурнаха към нас. За тяхно нещастие – тъй като примерът на Хари беше запалили мозъка ми и ми беше вдъхнал сила на великан.

И до ден днешен не знам каква беше последователността – кое използвах първо – копието, юмруците или главата си. Знам само, че се нахвърлих върху тях с неудържима ярост и ги оставих проснати, преди да стигнат или спрат Хари.

Прекосихме скалната тераса и се отправихме към скалните блокове отляво. Процепът, който водеше към на-

шето скривалище беше твърде тесен за Хари и неговия товар. Аз скочих напред и сграбчих Дезире за раменете; той я хвана за глезените и я пренесохме отвъд, на другата скална тераса.

След това аз скочих обратно през пукнатината и то тъкмо на време. Когато погледнах, една черна, втурнала се напред орда, изскочи от коридора и се устреми през скалната тераса към нас. Аз стоях на входа на тесния процеп с копие в ръка.

Те явно не осъзнаваха, че моята позиция беше непревземаема, и слепешката се нахвърлиха върху мен. Процепът, в който стоях и който беше единственият път до скалната тераса, където Хари държеше Дезире, беше не по-широк от два фута (60 см). С невъоръжени диваци за врагове, един мъж можеше да го удържи срещу милион от тях.

Те дойдоха и аз ги посрещнах. Стоях в процепа, на около три-четири фута (1-1,20 м) от края му, и когато един се появи пред отвора, го оставих да опита копието. Друг се втурна и падна върху първия.

Както казах, те явно бяха лишени от способността да разсъждават. За пет минути входът на процепа беше напълно задръстен от тела, някои от които бяха просто ранени, напъвайки се и гърчейки се в опит да се измъкнат от кървавото кълбо.

Чух гласа на Хари зад гърба си:

- Какво става? Искаш ли помощ?

- Не, освен ако не намерят барут – отговорих. – Тези идиоти лапат смъртта като бонбони. В безопасност сме. Те никога няма да могат да се промъкнат оттук.

- Идват ли още?

- Не могат; блокирали са пътя с вонящите си черни трупове. Как е Дезире?

- По-добре; дойде в съзнание. Измих глезена й със студена вода. Лошо го е изкълчила; как по дяволите е могла да куца дори и две крачки.

- Има изкълчване? Сигурен ли си?

- Така мисля; доста е отекъл. Може да е само навяхване; след няколко часа ще разберем.

Чух го да се връща на скалната тераса зад мен; не смеех да обърна глава.

Тъй като ми се стори, че чувам звук отгоре, погледнах, но в тази посока нямаше нищо, от което да се страхувам. Скалните блокове, които образуваха стените на процепа, стигаха право до тавана на пещерата. Явно бяхме укрепени срещу всяка атака.

С едно изключение – гладът. Но щяхме да имаме много време да помислим за това; засега имахме риба, която щеше да ни стигне на трима ни за месец, ако успеем да я съхраним прясна за това време. А водата беше до краката ни.

Телата, заклещени на входа на процепа започнаха да изчезват, като това позволи светлина от урните да проникне; те отнасяха своите мъртвци. Можех да видя черни фигури, които се навеждат и дърпат на не повече от пет фута (1,50 м) от мен. Но аз стоях неподвижен, пазейки копието и силите си за всеки, който можеше да се опита насила да влезе в процепа.

Скоро входът на процепа беше чист, и от мястото, където стоях, можех да наблюдавам около три четвърти от скалната тераса. Имаше маса черни фигури, плътно скупчени заедно, вторачено гледащи нашето отстъпление.

Тогава те ми изглеждаха особено глупави и безпомощни, като че ли превърнати в малки безсилни скални късове. Всичко, което притежаваха, беше животинската сила; а природата – най-големият звяр – им се беше присмяла.

Но скоро разбрах, че не са лишени от възможности. За около петнайсет минути обстановката остана непроменена; нито един не рискува да се приближи до процепа. След това настъпи неочаквано раздвижване и разместване сред тълпата; тя изведнъж се раздели по средата на две групи; те се отдръпнаха – всеки на своята страна, оставяйки открита пътека между тях, водеща право към мен.

По тази пътека изведнъж се втурнаха една дузина или повече диваци с копия, вдигнати високо в техните мускулести ръце. Бях изненадан и едва успях да избягам на вътрешната скална тераса.

Всъщност, не съвсем успешно: копията със свистене долетяха в процепа и едно от тях се заби в крака ми, непосредствено под бедрото.

Дръпнах се рязко, изпсувах и се обърнах, за да посрещна атаката. Сега бях извън процепа, застанал вътре, на скалната тераса, близо до Хари и Дезире. Извиках им да отидат настрана, извън обсега на копията, които могат да проникнат дотук. Хари взе Дезире на ръце и я занесе на безопасно място.

Както очаквах, инките се втурнаха през процепа – тази тясна пътека, където човек едва можеше да се промъкне без да се притиска. Първият получи удар от копието ми право в лицето – по-скоро удар, отколкото забиване, понеже един-два пъти имах затруднение с изваждането му, когато го бях забил дълбоко.

След като падна, аз ударих този зад него. Той сграбчи копието с ръка, но аз рязко го издърпах и му нанесох с него удар по главата, като го повалих на земята. Това беше направо касапница; те изобщо нямаха шанс да стигнат до мен. Друг падна и останалите отстъпиха. Процепът отново беше чист, ако не се смятат телата на тримата убити.

Аз се обърнах към мястото в отдалечения край на скалната тераса, където седяха Хари и Дезире. Тялото й се беше облегнало на неговото; главата й лежеше на рамото му.

След като погледнах към тях с усмивка, нейните очи изведнъж се разшириха и тя скочи на крака и се втурна към мен.

- Пол! Ти си ранен! Хари, превръзка – бързо; ризата ти – каквото и да е!

Погледнах надолу към дълбоката рана на крака ми, от която шуртеше доста кръв.

- Няма нищо – заявих аз – просто ожулване. Но твоя глезен! Мислех, че е навехнат?

Тя дойде до мен и се наведе, за да прегледа раната ми; но аз я хванах и я изправих пред мен.

- Това – казах аз, – е нищо. Повярвай ми, дори не ме боли. Ще го превържа сам; Хари ще заеме мястото ми тук. Но твоя крак?

- На него също му няма нищо – отвърна тя с лека усмивка. – Просто леко съм го навехнала; вече почти ми мина. Виж!

Тя стъпи с цялата си тежест с ранения крак, но не можа да сдържи леката гримаса на болка.

Като извиках на Хари да наблюдава процепа, взех Дезире на ръце и я върнах до нейното място.

- Сега седи спокойно – наредих аз. – Скоро ще обядваме; между другото, позволи ми да кажа, че си най-храбрата и най-добрата жена на света. И някой ден ще пием за това – от бутилка.

Но действителността не се съобразява с чувства и изискани речи. Последните ми думи бяха заглушени от гръмкия вик на Хари:

- Пол! За бога, те идват към нас откъм водата!